

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 22 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w Kutnie oddalił powództwo Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. przeciwko D. D. o zapłatę kwoty 737zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżył go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego:

- art. 60 k.c. w zw. z art. 29 ust1 ustawy z dnia12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 roku, Nr 126, poz. 715) poprzez ich błędną wykładnię a mianowicie przyjęcie przez Sąd, iż oświadczenie woli o zawarciu umowy pożyczki dla swej ważności wymaga formy pisemnej, w sytuacji gdy wykładnia w/w przepisów prowadzi do wniosku, iż forma pisemna została zastrzeżona jedynie dla celów dowodowych;

- art. 13 ust1 pkt 10 w zw. z art. 5 ust6 pkt a ustawy o kredycie konsumenckim w zw. z art. 353¹ k.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, iż kwota dochodzona tytułem prowizji jest sprzeczna z ustawą, w sytuacji gdy wskazane przepisy przewidują możliwość zastrzeżenia w umowie obok odsetek, także prowizji , stanowiącej wynagrodzenie pożyczkodawcy z tytułu udzielonej pożyczki, bez wskazania ograniczeń jej wysokości, na zasadzie swobody umów;

Ponadto powód zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

- art. 233§1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego;

- art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd dowodu z przesłuchania strony pozwanej;

- art. 308 §1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia dowodów z przedłożonych dokumentów jako dowodów utrwalonych za pomocą urządzeń wskazanych w/w przepisie;

- art. 339§2 k.p.c. poprzez niezasadne oddalenie powództwa wyrokiem zaocznym w całości, gdy zasadność powództwa nie budzi jakichkolwiek wątpliwości;

- (...) §1 k.p.c. poprzez jego zastosowanie tj. przyjęcie przez Sąd, iż umowa będąca podstawą dochodzonych roszczeń zawiera klauzule niedozwolone w zakresie określenia prowizji, w sytuacji gdy wymieniony przepis nie ma zastosowania do postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie , jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Wskazując na powyższe wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 737zł wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za obie instancje;

ewentualnie wnosił o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu Rejonowego stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny, zaś zgodnie z § 2 w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. obowiązującym do dnia 5 lutego 2005 r., była mowa o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli "nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy". Zmiana ta ilustruje stanowisko ustawodawcy w przedmiocie roli prawdy materialnej w procesie cywilnym (patrz. A. Jakubecki, Naczelne zasady postępowania cywilnego w świetle nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego (w:) Czerdziesięciolecie kodeksu postępowania cywilnego. Zjazd katedr postępowania cywilnego w Zakopanem (7-9 października 2005 r.), Kraków 2006, s. 363). Podkreślić jednak trzeba, że punktem odniesienia dla owych "wątpliwości", które budzą przytoczone przez powoda okoliczności, w istocie rzeczy jest prawda (tak też B. B., *Metodyka...*, s. 225). Zmiana brzmienia przepisu podkreśliła natomiast to, że ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Takie ujęcie nie oznacza wszakże, że sąd nie może powziąć wątpliwości co do twierdzeń powoda także w świetle faktów powszechnie znanych albo znanych sądowi urzędowo.

Należy tu przytoczyć, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego Izba Cywilna z dnia 31 marca 1999 I CKU 176/97 przewidziane w art. 339 § 2 KPC domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por., uzasadnienie SN z 18.2.1972 r., III CRN 539171, OSNCP 1972, z. 7-8, poz.150).

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W świetle przedstawionych przez powoda dowodów, należy uznać, że twierdzenia budziły uzasadnione wątpliwości. Powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki z dnia 19.03.2014r, o numerze 9yoqyh na kwotę 390 zł zawartej za pośrednictwem platformy internetowej www.kredito24.plz pomiędzy (...) polska Spółka z oo w W. a pozwanym i umowy cesji zawartej pomiędzy (...) polska Spółka z oo w W. a powodem z dnia 28.11.2014r. na mocy której powód miał nabyć wierzytelność względem pozwanego. Z załączonych do sprawy dokumentów nie wynika aby powód nabył w wyniku powyżej opisanej umowy przelewu wierzytelności względem pozwanego. Sąd Okręgowy nie dopatrył się w zaprezentowanej przez powoda liście nabytych wierzytelności na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 28.11. 2014r. nazwiska pozwanego i tytułu oraz kwoty nabytej wierzytelności. Zaprezentowany dowód przez powoda jest nieczytelny nawet z użyciem lupy. W tej sytuacji należy skonstatować, iż powód nie wykazał faktu umowy cesji wierzytelności względem pozwanego na którym to opiera roszczenie sformułowane w pozwie. Należy bowiem pamiętać, że gospodarzem procesu cywilnego jest powód, który – kierując do sądu określone żądanie – ma obowiązek wykazać jego zasadność, w przypadku wyroku zaocznego wskazując jedynie wszelkie niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie. Nie czyniąc tego naraża się na negatywne konsekwencje procesowe.

W przedmiotowej sprawie, strona powodowa nie uczyniła więc zadość tym obowiązkom. W tej sytuacji, wobec nieprzytoczenia twierdzeń uzasadniających istnienie tytułu prawnego strony powodowej do żądania zapłaty należało

stwierdzić brak legitymacji czynnej po jej stronie. W konsekwencji, żądanie pozwu podlegało oddaleniu, jako nie udowodnione.

Trzeba pamiętać, że powód trudni się profesjonalnie działalnością gospodarczą, której standardy wymagają zachowania pełnej dokumentacji dotyczącej konkretnej wierzytelności i zaprezentowania jej Sądowi w sposób nie budzący wątpliwości, zwłaszcza w odniesieniu do konsumenta.

Należało w świetle powyższego uznać, że twierdzenia powoda co do roszczenia o zapłatę kwoty 737 zł budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy uznał, że zasadnie Sąd Rejonowy nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, bowiem budziły one uzasadnione wątpliwości w zakresie żądania i dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. art. 505¹⁰ §1 i 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.